

Liftend naar de overkant

Jong in de jaren zeventig.

En wat had ik een lef. Ik ging liftend naar de overkant! Veel Texelaars van mijn leeftijd deden dat en ook ik draaide mijn hand er niet voor om. Je sprak wildvreemde mensen aan op de boot en vroeg hen, als was het de gewoonste zaak van de wereld, of ze met de auto waren en zo ja, waar ze heen gingen en of je dan mee kon rijden. Makkelijk zat, want negen van de tien keer lukte dat. Het deed er niet toe of de eindbestemming van de automobilist overeen kwam met de jouwe, in je jeugdige overmoed nam je al genoeg met de richting.

Op een dag wilde ik naar Amsterdam en ik had meteen beet. Dat de man niet verder ging dan Alkmaar nam ik voor lief. Bij Alkmaar echter zette de man mij uit de auto op de meest ongelukkigste plek: de rijksweg waar je als voetganger beslist niet mag komen. Ik was mij daarvan bewust maar met een houding van ach, het zal wel los lopen, ik heb immers zo weer een lift, stapte ik uit. Ik stond er amper vijf minuten toen de politie kwam. Er werd proces verbaal opgemaakt, ik werd naar een plek gebracht waar het veiliger was en ja, ik zou hier nog van horen.

Een paar weken later kreeg ik het bericht. Ik moest voorkomen. Ik zat danig in de rats. De boete zou immers wel eens hoger kunnen zijn dan het bedrag dat ik in de afgelopen periode met liften had uitgespaard. Een goede vriend van mij wist raad.

‘Schrijf de rechter een brief,’ zei hij, ‘en vertel hem erin dat je een lift had gekregen van een uiterst vriendelijke man die gaandeweg een schurk bleek te zijn, dat hij tijdens de rit handtastelijk werd en dat je daarom zo snel mogelijk de auto uit wilde, het deed er niet toe waar. Schrijf ook dat je zo van streek was dat je niet in staat was om dit verhaal aan de dienstdoende agenten te vertellen en dat je je er eigenlijk, tot overmaat van ramp, ook nogal voor schaamde.’ Ik dikte mijn verhaal nog een beetje aan met dat ik maar een naïeve eilandbewoner was. Wat wist ik nou van de wereld?

Met de brief in mijn hand liep ik de rechtszaal binnen. Ik ging meteen naar de rechter toe, overhandigde hem de brief en vroeg hem of hij deze eerst even wilde lezen. En ik wachtte.

Hij las, vouwde de brief dicht, gaf hem terug en keek mij, die argeloze Texelaar, meewarig aan en zei: ‘Meneer Witte, u kunt gaan.’

Gerard Witte – Amsterdam